

kunnet tiltræde. Paa det ordinære Budget er det kun to mindre Forslag, det ene angaar en Vandledding til Kastellet, der er ved at falde sammen, og som det forekommer os er en daarlig Økonomi ikke at gøre i Stand. Det andet angaar Udgifter til nogle Veje og Broer ude i Fæstningen omkring Kjøbenhavn, som man virkelig fra Statens Side er nødt til at vedligeholde, ja til syvende og sidst kan man tvinges dertil af de kommunale Autoriteter. Det skal gøres. At det kan udsættes et Aarstid kan maaske være, men det har forekommet os højst mærkeligt at nægte dette. For øvrigt er der paa det ordinære Budget intet videre at bemærke. Naar jeg derimod kommer til det ekstraordinære Budget, er Forholdet ganske vist anderledes. Den meget ærede Ordfører har naturligvis Ret i, at de Bevillinger, der staar paa § 26, de ekstraordinære Bevillinger til Krigsministeriet, meget vel kunne kaldes fri Bevillinger. Det ere de ganske vist, men det kommer dog en Smule an paa, hvad disse Bevillinger gaa ud paa, og i hvilken Forbindelse de staa med forudgaaende Aars Bevillinger. Naar saaledes det ærede Flertal foreslaar at nægte 75,000 Kr. til Anskaffelse af Positionsskyts med Ammunition og andet Tilbehør, saa er denne Fordring fra Krigsministeriets Side jo ikke en ny Fordring, men en Fortsættelse af ældre Fordringer, som man er gaaet ind paa og har bevilget de foregaaende Aar. Det samme angaar Granater til Kjøbenhavns Søbefæstning og Omdannelsen af 30 Pd.s Kanoner til 19 cm. Bagladehaubitzer og flere andre Poster. Gaar man saa til de andre Nægtelser, maa det siges at være Nægtelser af Ting, som ere i allerhøjeste Grad af Interesse for vort Forsvar, naar vi i det hele taget ville forsvare os. Der er saaledes Anskaffelsen af Maskinskyts og Opførelsen af pansrede Observationsstationer for Kjøbenhavns Søbefæstning, hvilke sidste i Virkeligheden ere aldeles nødvendige for de kommanderende paa Søbefæstningerne, hvis disse en Gang skulde blive angrebne. Fremdeles er der Anskaffelsen af Skjolde til Kjøbenhavns Søbefæstning, de saakaldte Rygskjolde, som der i mange Aar har været Tale om. De ere nødvendige for at beskytte Mandskabet mod de ny Brisantgranaters Virkninger, hvis Søbefæstningen skal bruges, og det er dog den Mulighed, man stadig maa have for Øje. Vi kunne blive angrebne, og saa er det dog meget ufornuftigt, at vi ikke indretter vore Befæstninger saa godt som

muligt, for at det Mandskab, der staar paa dem, kan være saa sikret, som det efter Omstændighederne kan ske, mod de ny Brisantgranaters Ødelæggelser. Saaledes kunde jeg gennemgaa en hel Række af Bevillinger, som de Herrer have nægtet. Den hele Nægtelse løber op til henad 500,000 Kr., hvoraf imellem 50—60,000 Kr. er tiltraadt af Mindretallet. Paa Grund af, at de Bevillinger, de angik, ogsaa af Flertallet ere givne i samme Form og i samme Udstrækning, hvori de i de foregaaende Aar have været givne, have vi ikke villet stille os anderledes end i de foregaaende Aar, skønt det i for sig maaske havde været det mest konsekvente, at vi, lige over for den Stilling, det ærede Flertal indtager, havde stillet os paa det Standpunkt overhovedet ikke at ville være med til nogen som helst af alle disse Nedsættelser.

Vil man nu spørge: Sker der nogen Skade ved disse Nedsættelser? ser jeg ikke rettere, end at der sker en ganske overordentlig stor Skade. Det er vor Overbevisning, at man i Fredens Dage maa berede sig paa, at Ulykken kan komme over os. Derfor har al den megen Tale om de store Beparelser, man skal gennemføre paa Militærbudgetterne, været til Fordærvelse for vort Land, de ere nemlig til Fordærvelse for vort Forsvar. Men hvad er da egentlig den ærede Ordførers Grunde til alle disse Nedsættelser? Ja, den ærede Ordfører har jo forklaret os det. Grunden er væsentlig set politisk. Jeg anerkender, at den ærede Ordfører vistnok har Ret i, at han ikke og at Flertallet ikke have tænkt sig ved disse Nedsættelser at gøre et Angreb paa Kongens Ret til at udnævne sine Ministre og angive den Retning, hvori Landets Styrelse skal gaa. Det tror jeg heller ikke, de have. Jeg tror, at de, desværre for vort Land, ere komne ind paa en fejltagtig Opfattelse af den Handling, som den høje Regering foretog forrige Sommer. Jeg skal ikke nu atter indlade mig paa at forsvare denne Handling, hvad jeg havde Lejlighed til i forrige Samling et Par Gange at gøre, men jeg er saa overbevist om som om noget, at den høje Regering aldrig nogen Sinde havde tænkt sig Muligheden af, at denne Handling skulde have de Følger, som den har faaet politisk set, her i Tinget. Det tror jeg ogsaa, at den meget ærede Ordfører er enig med mig i, det har man ikke tænkt sig. Jeg ser meget vel, at man kan tage det, som det ærede Flertal har taget det, men jeg ser ikke, det